

- Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, traktując skarżącą w sposób podobny do innych przedsiębiorstw, podczas gdy powaga naruszenia, jakiego się dopuściła winna była zapewnić jej znacząco odmienne traktowanie. W celu ustalenia wysokości grzywny Komisja zastosowała różnice w wysokości jedynie 1 % wartości sprzedaży na danym rynku pomimo faktu, że skarżąca dopuściła się mniejszej liczby naruszeń, a żadne z nich nie miało postaci kwalifikowanej, oraz mimo stwierdzenia Komisji, iż skarżąca nie stosowała się do postanowień kartelu. Co więcej Komisja naruszyła zakaz dyskryminacji informując skarżącą, że była objęta dochodzeniem znacznie później niż inne przedsiębiorstwa, powodując w ten sposób powstanie po jej stronie szkody.
- Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji z uwagi na nieracjonalnie długi czas trwania postępowania administracyjnego oraz jego zawieszenie w celu rozwiązania kwestii incydentalnych. Komisja naruszyła również zasadę równego traktowania, gdyż jej działania były niesłusznie krzywdzące wobec skarżącej, która w rzeczywistości powinna była uzyskać obniżenie grzywny zdecydowanie wyższe niż uzyskane 1 %.
- Skarżąca kwestionuje wysokość zmniejszenia wymiaru grzywny (wyższego niż 95 %) w stosunku do spółki Bärlocher, która jest jej rzeczywistym i potencjalnym konkurentem, zarzucając Komisji brak kompetencji, naruszenie zasady równego traktowania w szerokim znaczeniu oraz naruszenie obowiązku uzasadniania aktów. Zdaniem skarżącej zmniejszenie wymiaru grzywny jest równoznaczne z przyznaniem dotacji i z dużym prawdopodobieństwem prowadzi do zakłócenia konkurencji. Tytułem zarzutu uzupełniającego lub ewentualnego skarżąca podnosi, że uzasadnienie zmniejszenia wymiaru grzywny nie zostało zawarte w wersji decyzji Komisji przekazanej do wiadomości skarżącej, co jest równoznaczne z naruszeniem obowiązku uzasadnienia.
- Zastosowana grzywna naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. Ustalając wysokość grzywny Komisja nie wzięła należycie pod uwagę faktu, że skarżąca nie uczestniczyła w naruszeniach kwalifikowanej postaci kartelu, inaczej niż pozostałe przedsiębiorstwa, oraz że przejawiała w trakcie całości trwania naruszenia na danym rynku zachowania konkurencyjne. Powaga naruszenia skarżącej została niewłaściwie oceniona wskutek błędnego przypisania jej zachowań anty konkurencyjnych. Ponadto Komisja nie dokonała oceny faktycznej roli odgrywanej przez Faci, nie wzięła pod uwagę jej ograniczonych rozmiarów, ograniczonych możliwości rynkowych oraz jej relatywnej niezdolności do zakłócenia konkurencji w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami oraz nie dokonała odpowiedniego sprostowania, odwołując się do pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., tak aby stosować je w sposób zgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-47/10)

(2010/C 100/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals GmbH (Düren, Niemcy), Akzo Nobel Chemicals B.V. (Amersfoort, Niderlandy), Akcros Chemicals Ltd (Stratford-upon-Avon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Swaak i Marc van der Woude)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji w całości bądź w części lub
- obniżenie wysokości grzywien nałożonych w art. 2 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji lub
- stwierdzenie, że nie można obciążyć Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. odpowiedzialnością za naruszenia popełnione przed 1993 r. oraz że nie można obciążyć Akzo Nobel N.V. odpowiedzialnością za naruszenie popełnione w latach 1987–1998 ani indywidualnie, ani też wspólnie z przedsiębiorstwami należącymi do grupy Elementis;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżące odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji handlowych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i sprzedaży, w sektorze stabilizatorów cynowych. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o znaczące obniżenie kwoty nałożonej na nie grzywny.

Skarżące twierdzą, że obciążając je odpowiedzialnością, Komisja dopuściła się szeregu naruszeń prawa i popełniła szereg błędów co do stanu faktycznego. W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podnoszą one, iż prowadząc dochodzenie dotyczące zarzucanych naruszeń w sektorach stabilizatorów cynowych i ESBO/estrów, Komisja naruszyła zasadę staranności administracji, zasadę zachowania rozsądnych terminów, a także prawo do obrony. Zwłoka w postępowaniu prowadzonym przez Komisję nie stanowi zawieszenia biegu przedawnienia zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003. ⁽¹⁾ Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, nie umożliwiając im dostępu do wszystkich zgromadzonych w aktach dokumentów zawierających okoliczności łągodzące i obciążające.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja nie wykazała istnienia naruszeń ani odpowiedzialności skarżących przez cały okres, w którym — jak twierdzi — naruszenia te trwały. Posiłkowo skarżące utrzymują, iż Komisja nie wykazała istnienia naruszenia w odniesieniu do części zarzucanego czasu jego trwania, co powinno wpłynąć na wymiar grzywny. Komisja naruszyła dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, a wobec upływu tego terminu nie może ona nałożyć na skarżące żadnej grzywny.

Zarzut trzeci skarżących ma charakter posiłkowy i ma znaczenie jedynie w wypadku, gdyby Sąd uznał, że działania Komisji skierowane przeciw skarżącym nie są objęte przedawnieniem lub że naruszenia, o których mowa w zarzucie pierwszym, nie uzasadniają stwierdzenia nieważności całej decyzji. Po pierwsze Komisja błędnie przypisała spółkom Pure Chemicals Ltd i Akzo Nobel N.V. odpowiedzialność za postępowanie spółki Akcros J.V., gdyż to właśnie ona ponosi wyłączną odpowiedzialność za naruszenie konkurencji. Po drugie działania Komisji skierowane przeciwko Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. są objęte przedawnieniem w odniesieniu do okresu poprzedzającego istnienie przedsiębiorstwa typu joint venture. Skarżące utrzymują, iż Komisja powinna była obciążyć skarżące oraz (spółki składające się na) grupę Elementis indywidualną odpowiedzialnością w odniesieniu do okresu działania przedsiębiorstwa joint venture. Co więcej, przy obliczaniu wysokości grzywien Komisja popełniła błąd polegający na tym, że obrót przedsiębiorstwa joint venture uwzględniony został podwójnie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM, wniesione w dniu 2 lutego 2010 r. przez H. Meistera

(Sprawa T-48/10 P)

(2010/C 100/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Herbert Meister (Muchamiel, Hiszpania)
Przedstawiciel: Rechtsanwalt H.-J. Zimmermann)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko postanowieniu Sądu do spraw Służby Publicznej wydanemu w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM i odrzucającemu skargę wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalną.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że skarga w pierwszej instancji była niezbędna, ponieważ stan faktyczny, którego dotyczy, pozostaje w bezpośrednim związku merytorycznym z przedmiotem sporu dwóch wcześniejszych postępowań w sprawach: F-138/06 i F-37/08, połączonych do wspólnego rozpoznania, które w momencie wytoczenia skargi nie były jeszcze rozstrzygnięte. Wnoszący odwołanie argumentuje, że odrzucenie skargi w sprawie F-17/09 na samym początku postępowania, bez przeprowadzenia rozprawy, narusza prawo do bycia wysłuchanym ustanowione przez art. 6 EKPC. Ponadto wnoszący odwołanie kwestionuje fakt, iż Sąd do spraw Służby Publicznej nie uwzględnił wniosku wnoszącego odwołanie o zawieszenie postępowania w związku z wniesieniem odwołania od orzeczenia wydanego w sprawie F-37/08. W końcu podnosi on, że analiza stanu faktycznego dokonana przez Sąd orzekający w pierwszej instancji jest niepełna i że narusza prawo.